

Megkésett köszönet Kékedi Károlynak

Az Erdészeti Tudományos Intézet Erdővédelmi Osztályán működik az Erdővédelmi Figyelő-Jelzőszolgálati Rendszer, melynek egyik fontos alap-eleme a több mint 4 évtizede alapított, világviszonylatban is ritkaságnak számító Erdészeti Fénycsapda Hálózat. Hazánk minden fontosabb tájegységén működik egy-egy csapda. A fénycsapda hazai változatát Jermy Tibor alkotta meg, mely azóta a nevét is viseli! A fénycsapda a fényre repülő (elegánsan "pozitív fototaxisú") rovarok gyűjtésére, divatos szóval - monitorozására szolgál. A szerkezet az év 10 hónapjában (márciustól decemberig) működik, ebből következően az év nagy részéről információkat szolgáltat a közöttünk, velünk együtt élő rovarokról. Az ERTI-ben jelenleg – kapacitás hiánya miatt – csak a lepkéket határozza meg az identifikációs csoport. A Fénycsapda Hálózat által szolgáltatott adatbázis igazi kincstára az erdővédelmi, faunisztikai, állatföldrajzi, állatökológiai kutatásoknak. Az egyes csapdák 40-45 éves adatsorainak segítségével egyedülálló módon elemezhetőek többek között a globális változások rovarani, erdővédelmi vonatkozású kihatásai is.

A rendszer működésének első és alapvető jelentőségű pillérje a csap-

dakezelő, aki a készüléket minden nap üzembe helyezi, és az éjszaka múltával kikapcsolja azt. A fogott anyagot gondosan vatta közé helyezve lelőhelycédulával és dátummal látja el, majd kéthetente postára adja. Ez a munka, ha csak pár percre is, de minden nap kétszer igénybe veszi a kezelőt. A munkát lelkiismerettel, pontosan kell végezni, mert a csapdázás csak így szolgáltathat más tényezőkkel (pl. meteorológiai adatok). Az anyag meghatározását követően az adatok számítógépre kerülnek, megkönnyítve ezzel elemzésüket. Az adatbázis különböző szempontú elemzései pedig végső soron az erdeink működésének jobb megismerését szolgálják.

Kékedi Károly, a tompai fénycsapda kezelője ideális partnernek bizonyult ehhez a munkához. Az ország más vidékén tevékenykedő csapdakezelőinek példaképévé vált precíz, megbízható munkájával. A csapda kezelése mellett maradt ideje a hőmérséklet mérésére és a csapadékmérő kezelésére is, ezek adatait szívesen bocsátotta rendelkezésre. Munkáját mindenkor példa értékű tisztességgel és ügyszeretettel végezte. Amikor Tompára vetette a sors, szokatlannak tűnt szemének a geometriai rendben sorakozó fákból álló erdő lát-

ványa. Azonnal átlátta, hogy a fénycsapda is ezen erdők védelmét szolgálja, így elvállalta a fénycsapda kezelését. Még idősebb korában is nyitott volt az új tapasztalatok átvételére, és saját tapasztalatait szívesen osztotta meg másokkal. Az Ő ötlete nyomán született meg az első fénycsapdás találkozók hat évvel ezelőtt abból a célból, hogy az ország különböző részein élő kezelők személyesen megismerhessék egymást, illetve kicserélhessék tapasztalataikat. Kara bátyánk két ilyen összejövetelen vett részt. Sajnos többre már nem lesz módja eljönni, mert a kifürkészhetetlen égiek 2005. őszén magukhoz szólították Őt.

A fénycsapdások szerették csendes, nyugodt természetét, munkaszeretetét és hozzáértését. Tiszteletünk és nagyrabecsülésünk jeléül a jövőbeni a fénycsapdás találkozókot „Kékedi Károly Fénycsapdás Találkozó”-nak fogjuk hívni, és kedves feleségét is szeretettel látjuk az elkövetkezendő összejöveteleken. Emlékét nemcsak a fénycsapda adatok sokaságával, hanem szívünkben is őrizzük.

Karcsi bácsi! Köszönjük több évtizedes, önzetlen és lelkiismeretes munkádat! Nyugodj békében!

**Szabóky Csaba
Hirka Anikó**

Albert Tóth Gergely erdésztechnikus (1939–2006)

1939. március 4-én született a székelyföldi Ozsdola községben, ahol édesapja pénzügyőr volt. A család a háború végén menekülni kényszerült és végül hányattatások után 1945

nyarán Győrben telepedett le.

Gergely az általános iskolát már itt végezte, majd 1953-ban Sopronban, az Erdészeti Technikumban folytatta tanulmányait, ahol a forradalom után megfogyatkozott létszámú osztályban 1957-ben végzett.

A szolgálatot az akkor még Észak-mát-rai erdőgazdaságnál beosztott, majd kerületvezető erdészként kezdte két Győr megyei barátjával együtt, de a szíve hamar hazahozta a Kisalföldre. 1959 tavaszán került a Kisalföldi Erdőgazdasághoz, s mint beosztott erdész, a Mosonmagyaróvári Erdészeti Sérfenyő-Doborgaz szigeti kerületében ismerkedett a Duna-ártéri erdőkkel. 27 hónapos honvédségi szolgálat letöltése után a Szigetközben, Ásványráron kerület-

vezető erdészként folytatta szakmai pályafutását.

1962. július 1-ével a Rábaközi Erdészeti Szobavölgyi kerületébe helyezték át. Két-éves Göbösi tartózkodása idején megnősült. Ezután Győrbe került, ahol 1964-től 1975-ig a Pinnyédi erdészkerület irányítását látta el, később kibővítve a Rábapatonáival is. Ez idő alatt hat Győr környéki tsz-ben szakirányítást is végzett és emellett rakodókezelői tevékenységet is kapott feladatul.

1975. július 1-ével bevezényelték az erdőgazdaság központjába munkaügyi előadónak. Ötéves központi szolgálata ideje alatt tovább tanult, elvégzett egy hároméves felsőfokú időelemző-munkaszervezői tanfolyamot. Munkahelyi besorolása magasabb lett, munkája több, de fizetését változatlanul hagyták, emiatt munkahelyet változtatott. Áthelyezéssel került a Nyúli Béke Tsz-hez ahol erdészeti ágazatvezetőként egy más szakmai környezetben kellett dolgoznia. Őt évet töltött ebben a munkakörben, bővítette tudását, becsülettel helyt állt. 1986-ban visszahívták az Erdőgazdasághoz, így ez év november 1-ével került áthelyezésre a fahasználati és kereskedelmi csoportba mint belkereskedelmi előadó. Itt dolgozott nyugdíjazásáig 1997. év végéig.

Nyugdíjas éveiben sem távolodott el a szakmától, továbbra is aktívan vett részt a fizi-

kai és szakmai munkák szervezésében, mint szakirányító. Tudásának, korábbi munkájának elismerésének is tekinthető, hogy életének utolsó évében régi munkáltatója belső ellenőri célfeladatokat bízott rá, amit nagy felkészültséggel, alaposan végzett el.

Tevékeny ember volt. Munkáját, bármilyen poszton is szolgált, az alaposan, kemény következetességgel jellemezte. Bárán kiállt a véleményéért, de az ebből adódó esetleges konfliktusok nem gyűrtek le, mivel mindenki elismerte igazságszeretetét, a szakma iránti elkötelezettségét.

Büszke volt a munkájára, amit egész életében nagy odaadással végzett, beleértve a fizikai munkát is, akár szőlőkapálásról, erdészeti munkákról, parkgondozásról volt szó, sosem tartotta rangon alulinak: a föld gyermeke maradt mindig.

Közösségi ember volt, mindig lehetett rá számítani. Ha segílyt kellett gyűjteni és vinni Székelyföldre, ott volt, ha az Erdészeti Egyesületünk adott feladatot, becsülettel megtette amit rábíztak, nyugdíjazása után a szenior társai helyi csoportjának egyik fő mozgatója lett. Egykori iskolájával is ápolta a kapcsolatot, alapító tagja és tevékeny résztvevője, támogatója volt az öregdiák baráti körnek.

Sokan tartották barátjuknak, akikről sokan feledkezett meg, számon tartotta őket,

érdeklődött utánuk, s mint szőlősgazda is szívesen látott mindenkit a pincéjében.

Egész életében hű volt, feleségéhez, családjához, szakmájához, barátaihoz, iskolájához, hazájához, szülőföldjéhez. Odaadón féltette, óvta a családi fészek melegét, amely biztos hátteret adott egész életében, küzdelmeiben és végső harcában is.

Hirtelen tört rá a gyilkos kór, érezte, hogy nincs segítség. Pedig voltak még tervei, hosszú, tevékeny időkre számított még. 2006. június 26-án távozott el közülünk. Július 7-én kísértük utolsó útjára a Győrnádorvárosi köztemetőben.

Drága Gergely Barátunk! Nagy úrt hagyttál magad után, távozásod pótolhatatlan veszteség mindnyájunknak.

Soha sem felejtünk. nyugodjál békében!

Greguss László Géza

Hcs titkár

Kocziha Jenő

okl. erdőmérnök

(1924-2006)

Kocziha Jenő pályatársunkat, Barátunkat 2006. május 12-én, a Farkasréti Mindszentek Plébánia Templom altemplomában helyezték végső nyughelyére.

A búcsúztatáson évfolyamtársa dr. Erdős László emlékezett vissza arra a hosszú, eseménydús életútra, ami Neki is – több kortársával együtt a háborús évek miatt – osztályrészsül jutott. Egy közismert erdészcsalád gyermekeként 1924. július 14-én Fenyőfőn született. Gyermekek és ifjú éveit Ugodon, a Bakony lábánál töltötte. Középiskolai tanulmányait Gödöllőn, majd Pápán folytatta, ahol 1943-ban érettségizett. Ezt követően iratkozott be a Soproni Egyetem erdőmérnöki karára. Az erdőt szerető, gondozó és sok munkáskéznek megélhetést biztosító tapasztalatok, élmények, mind a Bakony csodálatos erdeire és a család erdőmérnökeinek gazdag gyakorlati ismereteihez kötődtek.

Egész évfolyamának egyetemi tanulmányait 1944-ben a háborús események miatt felfüggesztették. Ezt követően többeket katonának hívtak be, vagy hazaküldtek. Neki a katonai szolgálat, nyugatra vezénylés és francia hadifogság jutott osztályrészsül. 1946-ban került haza, majd folytatta tanulmányait. 1949-ben abszolvált és végvizsgálatára készült, amikor egy nappal előtte az Államvédelmi Rendőrség „határsértésben való részvétel” vádjával letartóztatta. Az akkor szokásos hosszas vizsgálgatás, gyenge lábakon álló, úgynevezett „jogi” eljárás keretében 1951. március 20-án bocsátották el, egyidejűleg az Államvédelmi Hatóság (ÁVH) mint a „szocialista társadalom ellenségét” a hírhedt kistarcsai „Biztonsági Internáló Táborba” helyezte fogságba. Az ilyen táborok felszámolásakor 1953. szeptember 22-én, indoklás nélkül szabadon engedték. Az elhíresült időszakban összesen 1166 napot vettek el fiatal éveiből, a 2001. július 10-ei bírósági megsemmisítő határozat szerint. Elbocsátáskor közölték ve-

le, hogy csak fizikai munkásként dolgozhat. A Történelmi Hivatal dokumentumai szerint 1960. augusztus 11-ig még rendszeresen megfigyelték és jelentéseket készítettek róla.

Ebben a helyzetben a Diósjenői erdei út-építésnél (Erdőgazdasági Építő Vállalat) kezdett dolgozni, majd az ERDÉRT Fakereskedelmi Vállalatnál kapott munkát. Először mint szakmunkás, később mint telepi szakvezető tevékenykedett. Nevéhez fűződik a pestlőrinci lombos fatelep felépítése és üzemeltetése. Időközben gondos és szakszerű munkája alapján támogatták tanulmányainak befejezését, és így oklevelét 1954 végén szerezhette

meg. 1968-ban széles körű tapasztalatai és nyelvismerete figyelembevételével a Vállalati Központ osztályának szakmai vezetője lett. 1984-ben 31 évi szolgálat után vonult nyugdíjba. Az ERDÉRT vállalat kérésére még 7 évig export tanácsadóként dolgozott még tovább.

Kocziha Jenő kollegánk személyében egy olyan erdészgeneráció tagja távozott sorainkból, aki az Erdőmérnöki Kar mindenkori legnagyobb létszámú évfolyamának hallgatójaként 1943-ban kezdte tanulmányait.

Jenő, nyugodj békében, emléked megőrizzük.

Zágoni István

Kopjafaavatás

Abból a szomorú alkalomból jöttünk össze, hogy megemlékezzünk mindannyiunk által szeretett, megbecsült, kiváló erdészkollegánkról Stádler Károlyról.

Gazdag életútjának csak egy kisebb állomása volt a HM Budapesti Erdőgazdaságnál eltöltött néhány év.

A győri honvédségi erdészkerületben 1999. év végétől 2005. tavaszig szervezte kiválóan, nagy önállósággal az erdészeti munkákat. Az intenzív katonai használatnak kitett területeken is tudott kiemelkedőt, maradandót alkotni. Ezt jelzi az ő irányítása alatt 2000 tavaszán 26 hektáron létesült kocsányostölgyes-szürkenyáras is, ahol jelenleg tartózkodunk, a Győr Likócs 95 F erdőrészletben.

Mindig is szem előtt tartotta, hogy az erdőnek sokfajta elvárásnak kell megfelelnie, sokfajta szerepe és feladata van.

Ezeknek az erdőnek a természetvédelemben és a fatermesztés területén betöltött szerepe mellett, a győri lakosság

pihenési, kikapcsolódási igényeit, érdekeit is szolgáltnia kell, ezt mutatja a bácsai réten őshonos, lombos fajokból álló 7 hektáros, kiváló erdő telepítése is. Karcsi barátunkat egész élete, szakmai munkája Győrhez kötötte, de színes és jó kedélyű egyénisége, ugyanakkor komoly és felelősségteljes munkája, óriási szakértelme ismertté tette nemcsak a Kisalföldön, hanem az egész szakma előtt.

Olyan tősgyökeres polgári családból származott, amelyben elei sokat tettek a győri ipar megteremtéséért, fejlesztéséért. Karcsi természetközeli szakmát választva került a Soproni Erdészeti Technikumba, amelynek elvégzését követően a Kisalföldi Erdőgazdaságnál helyezkedett el és szolgált 40 éven keresztül kerületvezető erdészként. Elmondhatjuk, hogy Ő a kisalföldi erdőkért tett sokat és maradandó munkáját az általa ültetett erdők őrzik.

Rövid 4 hónapos gyakornoki idő után először a frissen alakult Északhansági Er-